

ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ὁ Τράικος

ἀφήγημα

ΚΕΔΡΟΣ

Τόν κράτησαν τά διαυγή παιδικά μου μάτια
ὄρθιο μπροστά στό καθαλέτο, συνεπαρμένο ἀπό
τόν πυρετό τῆς δουλειᾶς.

Μόλις τοῦ εἶχα φέρει τό μεσημεριανό του καί
θά γευματίζαμε μαζί πάνω στόν πάγκο, παρα-
μερίζοντας τά ἐργαλεῖα τῆς κορνιζοποιίας, τά
χρώματα, τά πινέλα. Εἶχα περάσει τό στενό
χωματόδρομο ἀνάμεσα στίς δύο πελώριες τά-
φρους πού κάποτε προστάτευαν τό τεῖχος τῆς
πόλης κι ἡ καρδιά μου ἀκόμα χτυποῦσε.

Γκρεμός ἀπ' ἀριστερά κι ἀπό δεξιά καί 'στόν
πάτο του περιβόλια τώρα, μαγκάνια καί καλύ-
βια... Μπροστά μου ἡ τάπια, θεόρατος λόφος
χωματένιος, ἄδεντρος. Δέν πήγαινα ἀπό τήν
ὄβριακή γιατί μ' ἐμπόδιζε ἄλλος τρόμος. Ἐμ-
παινα ἀπό τήν πόλη κι ἐκατέβαινα μέ χαρά τό
«κρύο βρυσάλι». Ὡστόσο τό σεφερτάσι χοροπη-
δοῦσε μαζί μέ τά φτενά μου πέδιλα μά τό φαγη-
τό ἔφτανε στήν ὥρα του ἀκέραιο καί ζεστό.